

ПАМ'ЯТІ НАШИХ ВЧИТЕЛІВ

11 грудня 2013 р. наше географічне товариство зазнало втрати: пішов із життя доцент кафедри геодезії та картографії Ткаченко Анатолій Григорович. Його пам'яті присвячуємо ці рядки.

ТКАЧЕНКО Анатолій Григорович – український геодезист, географ-картограф, кандидат технічних наук, доцент Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Народився 23 березня 1943 року в місті Павлоград Дніпропетровської області у сім'ї військовослужбовця. Багато мандрував з батьками країною, тож і обрав на все життя професію географа-картографа. Після закінчення з відзнакою навчання на географічному факультеті у 1970 році та аспірантури, був зарахований

асистентом кафедри. Працюючи на викладацькій роботі, як науковець проводив польові експедиційні дослідження.

У 1994 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук. Автор понад 50 наукових праць, співавтор кількох підручників та навчальних посібників.

Багато уваги приділяв вихованню кваліфікованих фахівців з картографії для незалежної України.

Світлій пам'яті друга
Ткаченка Анатолія Григоровича

1

Важкі минають дні та довгі ночі,
Думки немилі й на душі печаль,
Виносить пам'ять перед сумні очі,
Профіль друга, та й неживого, жаль...

Уже скорботних сорок днів минає,
Як Він покинув світ цей назавжди,
Душа незрима світом десь блукає,
Як спокій їй на чужині знайти?

2

Любив він Київ палко до нестями,
Свідоме все життя він тут прожив,
Не мав сім'ї, дітей та серця дами,
За щирість в друзів шани заслужив.

Сорок дев'ять років у одному вузі,
Геодезію вищу викладав,
Черпав натхнення в древньогрецькій музі –
Гарно малював, і вірші складав!

Студентам віддавав він себе всього,
Картограф кращий в їхньому житті,
Відзнака ця вартує дорогого,
Сьогодні у нещирому бутті.

Щодень він жив з любов'ю до науки,
Добра і щастя зичив для людей,
Чужі брехня і фальш – то його муки,
Обурення і погляд з під очей.

3

Любив він й лісу чистого довкілля,
Грибочками устелені гайки,
На Росі чарівній в нічні застілля,
Під сосен шум розказував байки.

І в Фастів на Унаву виїжджали,
На дачі в Німця¹ благодать знайти,
Під юшку, й шашлики там наливали,
Щоб під вечір до пулі перейти.

4

Які козацькі файні мав друг вуси,
Бо ж народився близько від Січі,
Діда з Павлограда дитячі курси,
Беріг і цитував їх тисячі.

Любив з дитинства він Вовчої луки,
Народних пісень завчив у людей.
Співав, і голосу чарівні звуки,
Летіли мов перлини із грудей.

Щорічно день народження справляли
Другу пишно та весело двічі:
У березні як в книзі записали
Офіційно і гасив він свічі...

Раніш на місяць – тихо в мороз лютий
Збирались друзі справжні за столом...
Тости!.. Тости!.. І говір ливсь розкутий,
А за вікном лютує вітролом.

¹ - прізвисько викладача кафедри німецької мови
Свірчевського А. Д.

5

Коли в нелюбий Харків проводжали,
Він промовив «у Київ я ж вернусь»,
Тоді знамення цьому не придали –
Тепер думки спокою не знайдуть.

До рідних підкріпитись відправляли,
Й не гадали, що не буде вороття...
Мені здалось – його там не чекали,
Там тягарем було його життя.

6

Скромно в путь останній відряджали -
На процесі друзів більше ніж рідні!
Його старенькій мамі не сказали
Що син уже холодний у труні.

Мертве тіло крематорій все зжирає,
А прах в нелюбий вітчима труні.
Він й домовини власної не має,
І для могили клаптика землі.

Хіба ж такої заслужив друг шани!?
Слів теплих не було кому зронить...
Чому захід минув декана плани?..
Чим глухість і зневагу ту покрить?..

Твої смерті друже не чекали,
Який же розпач охопив серця,
До мами в Харків тебе проводжали,
Й не гадали, що не буде вороття.

П.Лозовіцький
9.03.2014 р.